



Folketingets Kulturdvalg  
Christiansborg  
1240 København K

**Kulturministeren**

Kulturministeriet  
Nybrogade 2  
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70  
Fax : 33 91 33 88  
E-mail : kum@kum.dk  
Web : www.kum.dk

16. november 2015

Folketingets Kulturdvalg har den 5. november 2015, efter ønske fra Søren Søndergaard (EL), stillet mig følgende spørgsmål, nr. 5 (Lov nr. L 34), som jeg hermed skal besvare.

**Spørgsmål:**

Ministeren bedes fremlægge argumenter for og/eller imod at forlænge fristen for at anlægge sag om tilbagelevering over de 3 år, som ligger i forslaget.

**Svar:**

Argumentet for at have den længst mulige frist for at anlægge sag med krav om tilbagelevering er, at det giver den ansøgende medlemsstat bedre tid til at forberede sagen. Dette er også baggrunden for, at det omarbejdede direktiv hæver fristen fra ét til tre år.

Argumentet for, at der fortsat bør være en frist er, at besidderen af et kulturgode også må have en berettiget forventning om, at spørgsmålet om hvorvidt kulturgodet skal tilbageleveres, og der i givet fald kan opnås erstatning, bliver afgjort inden for en rimelig tid.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at fristen gælder fra det tidspunkt, hvor den ansøgende medlemsstats kompetente myndigheder får kendskab til, hvor kulturgodet befinder sig og til besidderens eller indehaverens identitet. Det er lagt til grund for direktivets frist, at den ansøgende medlemsstat inden for disse tre år må være i stand til at tage stilling til, om der skal rejses et krav og forberede dette krav. Fristen på tre år svarer til den frist, der er fastsat i konventionen af 24. juni 1995 om stjalne og ulovligt udførte kulturgenstande.

Det skal bemærkes, at direktivet ikke giver nogen hjemmel til, at det enkelte land fastsætter en anden frist end de tre år i sin lovgivning; i stedet fastsætter direktivet eksplicit (artikel 8), at medlemsstaterne i deres lovgivning skal fastsætte en frist på tre

år. På baggrund af dette mener jeg ikke, at det er holdbart, hvis vi i dansk lovgivning fastsætter en længere frist – det ville betyde, at danske borgere, som besidder kulturgjenstande, ville få en ringere retsstilling, end den der er fastlagt i direktivet.

Såfremt der senere, på baggrund af evalueringer af direktivets virkning, skulle opstå overvejelser om at ændre den pågældende frist i direktivet, vil Danmark deltage konstruktivt i disse drøftelser.

Bertel Haarder